

skal uden Appel, med eller imod sine Meddomsmænd, eller hvad man skal kalde dem, kunne afgøre disse Sager. I alt Fald vil Ministeren, hvis han er af den Mening, at disse Domme ikke skulle kunne gøres til Genstand for Appel til højere Domstol, ganske sikkert ogsaa dele min Mening om, at det vil være heldigt, at det paa direkte Maade bliver udtalt, da der er rejst Tvivl om, hvorvidt det er udtalt igennem den Bestemmelse, som findes i § 16 om, at de blive at fuldbyrde som retskraftige Domme. Det er vist heller ikke ganske rigtigt at sige, at Dommene blive at fuldbyrde, for de kunne jo opfyldes uden at fuldbyrdes, det vil sige uden at eksekveres, nemlig ved, at den dømte retter for sig, som det hedder. I det hele taget vil jeg bede om, at disse faa Ord i § 16 inden tredie Behandling maatte blive gjorte til Genstand for en Overvejelse af Ministeren, eventuelt sammen med Ministerens juridiske Bistand, som han jo ganske sikkert ikke vil savne.

Hvorvidt denne Eksekution kan ske i Arbejdsgiverforeningens Formue- og Kassebeholdning eller i en Arbejderfagforenings Formue og Kasse, har jeg heller ikke kunnet se her. Jeg kan heller ikke finde noget om det i Kommissionsbetænkningen, men det er jo muligt, at det er en Sag, der følger af sig selv, at man, naar vedkommende er bleven dømt, saa ogsaa kan gøre Beslag i den Henseende.

Det er disse Bemærkninger, jeg har at gøre til Lovforslaget. Det er jo, som sagt, en Lov om Arbejdsstridigheder, Kontraktstridigheder, rene og skære Retssager, hvor man ønsker, hvad jeg fuldt ud kan tiltræde, en særlig Domstol, ogsaa særlig, hvor disse Retsstridigheder dreje sig om Organisationers Overenskomster med andre Organisationer. Ganske vist har den højtærede Minister ikke nogen direkte Lød eller Del i dette Lovforslags Fremkomst, men da hans Underskrift dog skal staa paa det, naar vi vedtage det, haaber jeg ikke at tage fejl, naar jeg gaar ud fra, at han ogsaa gerne vil have, at der skal være saa faa Pletter i den som muligt, naar det kunde ske, uden at man derved paa nogen Maade gik Parternes Ønske imod. Jeg har derfor ment at ville fremsætte disse kritiske Bemærkninger, for at den højtærede Minister kunde overveje, hvorvidt vi, uden derfor at nedsætte et Udvalg i denne Sag, maaske til anden Behandling kunde tage Hensyn til et eller andet eller til adskilligt, mere eller mindre, af det, jeg her har sagt, og at i øvrigt paa

de derefter tilbagestaaende Punkter den højtærede Ministers Udtalelser her i Salen maa kunne blive afgørende med Hensyn til Forstaaelsen af saadanne Ting, som ellers ikke kunne siges at være umiddelbart indlysende for Læseren. Jeg er, som sagt, af den Mening, at vi skulle forandre saa lidt som muligt, men heller ikke lade være at foretage Ændringer paa saadanne Punkter, hvor vi alle ere enige om, at det kan være i de interesserede Parter's Interesse, at der finder en Rettelse, Omredaktion eller Tilføjelse Sted.

Stilling: Det er jo nu omtrent 16 Aar siden, dette høje Ting forhandlede om Arbejdsretter og Enighedskamre, et Lovforslag, der var fremsat af den ærede sidste Taler (Bramsen), og som gik sejrrikt gennem Folketinget og her i Landstinget vandt megen Tilslutning. Jeg kan vel sige, at naar det ikke blev til Lov, var det udelukkende paa Grund af, at vi savnede en Arbejdsgiverorganisation. Et daværende indflydelsesrigt Medlem af dette Ting søgte Oplysninger i Udlandet om, hvorledes de Arbejdsretter og Enighedskamre, der der vare oprettede, virkede, og de Oplysninger, som vi fik i det nedsatte Udvalg, af hvilket jeg havde den Ære at være Medlem, bevirkede, at der ytrede sig Ængstelse for, at hvor Arbejdsgiverorganisationerne ikke vare stærke nok, vilde disse Retter absolut ikke virke tilfredsstillende. Overalt sporedes der Uro og Gæring, der var en evindelig Rettergang i næsten alle Forhold, og Afgørelserne tilfredsstillende ikke Arbejdsgiverne i nogen som helst Retning, særlig fordi det ikke altid var faglige Afgørelser, der faldt. Det var vel den egentlige Grund til, at vi ikke fik dette Lovforslag gennemført ogsaa i dette Ting. Det ærede Medlem, der havde dette Fremsyn, var jo som faa herhjemme inde i disse Forhold, nærede stor Interesse for denne Sag og gjorde, kan jeg sige, et meget stort Arbejde for at faa den gennemført. Var det lykkedes, hvem ved saa, hvorledes Forholdene i vore Arbejdsgiver- og Arbejderkredse havde udviklet sig? I alt Fald havde vi maaske undgaaet nogle af de Kampe, som de senere Aar have været saa rige paa.

Imidlertid lykkedes det ikke de Røster, der lød den Gang baade her og i det andet Ting, lige saa lidt som de Røster, der tidligere havde lydt fra den nedsatte Arbejderkommission i 1875, at blive hørte, og vi arbejdede videre under Forhold, der efterhaanden skabte Tilstande,